

La màgia del conte

Quan jo era petita, vaig tenir la sort de tenir una mare a qui li agradava posar un polsim de màgia a tot.

Aquella verdura tan insípida de patata i mongeta era convertida en tota una aventura: les patates agafaven cos i parlaven i tot. O si no volia anar a l'escola, m'explicava un conte on acabava agafant la cartera i marxant, més o menys contenta.

Ara que la mare sóc jo, trobo sense adonar-me'n que faig el mateix amb la meva filla, i que moltes vegades funciona. Quan es desperta a la nit i té por, intento inventar un conte lligat amb la foscor i la seva màgia. O si no vol menjar-se el peix, el peix s'entristeix tant que acaba plorant, suplicant que se'l mengi d'una vegada.

Avint m'han dit que potser massa fantasia pot ser perjudicial, que també hem de tocar de peus a terra. Sí, és veritat. Sempre s'ha de saber mesurar la ficció, però també la realitat. Em sembla que, en aquesta societat, hi ha més realisme que fantasia o imaginació. Per això crec que posar màgia a les coses, i fer servir el conte com a instrument, no posa en perill aquest equilibri.

El món del conte és un món màgic que serveix tant per al nen com per l'adult. Pel que fa al nen, els missatges clars dels contes li ensenyen a viure. Quant a l'adult, li fa pensar si val la pena tocar tant de peus a terra o si, de tant en tant, no "paga la pena" volar una mica.